

עפ"ג 565/03/16 - מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז חיפה נגד אביב חן, גיא יוספי, נגד, מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 565-03-16 מדינת ישראל נ' חן
עפ"ג 61825-03-16 יוספי נגד מדינת ישראל
05 מאי 2016

בפני הרכב השופטים:
י' גריל, שופט בכיר [אב"ד]
א' לוי, שופט
ש' ברלינר שופט עמית

המעוררת:
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד גב' מ. הרטמן
נגד
המשיב:
אביב חן
ע"י ב"כ עו"ד יניב ברוך

גיא יוספי

ע"י ב"כ עו"ד תומר בן חמו (סניגוריה ציבורית)

נגד

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

ע"י ב"כ עו"ד גב' מ. הרטמן

פסק דין

פסק דינו מתייחס לשני הערעורים כפי שפורטו בכותרת.

א. עפ"ג 565-03-16 הוגש ע"י המדינה על גזר דינו של בית-משפט השלום בעכו (כב' השופטת אביגיל זכריה) ב- ת.פ 60461-12-14 מיום 20.1.16 ולפיו נדון המשיב אביב חן (להלן: "אביב") ל- 240 שעות

עמוד 1

של"צ, מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים למשך שלוש שנים, קנס בסך 1,200 ש"ח ופיצוי למתלוננת בסך 1,800 ש"ח.

עם הגשת ערעור המדינה עוכב ביצוע השל"צ.

ב. עפ"ג 61825-03-16 הוגש ע"י המערער גיא יוספי (להלן: "גיא") על גזר דינו של בית משפט השלום בעכו (כב' השופט ו. חאמד) ב- ת.פ 60461-12-14 מיום 23.2.16 לפיו נדון גיא למאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים (בניכוי ימי מעצרו) וכן מאסר מותנה של 8 חודשים למשך שלוש שנים.

ג. אלה העובדות הצריכות לעניין בנוגע לשני הערעורים:

ביום 29.12.14 הגישה המדינה כתב אישום כנגד אביב (נאשם מס' 1) וכנגד גיא (נאשם מס' 2) בו נטען, כי בלילה שבין 20.12.14 ל- 21.12.14 התפרצו השניים בצוותא לביתה של המתלוננת אשר בעכו. גיא הצטייד מראש ב"קאטר" עמו חתך סורג חלון סמוך לדלת הראשית של בית המתלוננת ונכנס פנימה על מנת לגנוב מתוכו. אביב שימש כתצפיתן/מאבטח. השניים קבעו ביניהם, שאם יגיע מישהו ישרוק אביב כדי לסמן לגיא לצאת מן הבית.

מספר דקות עובר להתפרצות צלצלו השניים בפעמון דלת ביתה של המתלוננת כדי לוודא שהיא אינה נמצאת.

ד. בהתפרצות שבוצעה גנבו השניים מביתה של המתלוננת תכשיטים ושני שעונים עשויים זהב, ארנק אישי של המתלוננת שהכיל 750 ₪, מסמכים אישיים וכרטיסי חיוב. סמוך לאחר מכן בין השעות 02:30 ל- 03:00, משכו השניים באמצעות כרטיסי החיוב במספר כספומטים שבעכו סכום כולל של 1,000 ש"ח וביצעו מספר ניסיונות למשוך כספים באמצעות כרטיסי החיוב, אשר לא צלחו.

ה. כתב האישום ייחס לשניים עבירות של התפרצות למגורים במטרה לבצע עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") + סעיף 29 של חוק העונשין, וכן הונאה בכרטיס חיוב לפי סעיף 17 לחוק **כרטיסי חיוב**, התשמ"ו-1986, וסעיף 29 של חוק העונשין.

ו. עניינו של אביב נדון בפני כב' השופטת אביגיל זכריה, ומכיוון שהיא דנה בבקשה למעצרו של גיא עד תום ההליכים ונחשפה לחומר החקירה, הועבר עניינו של גיא בפני כב' השופט ו' חאמד.

ז. באשר לאביב הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו יודה וישלח לתסקיר שירות המבחן. לאחר שאביב הודה בעובדות כתב האישום והורשע בהתאם, הוזמן בעניינו תסקיר של שירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן מיום 5.7.15 בעניינו של אביב היה חיובי ביותר וממנו עולה, שאין לאביב הרשעות קודמות. הוא שירת בצה"ל, תחילה בצנחנים, ולאחר מכן על רקע בעיות בריאותיות הועבר לשרת כתומך לחימה בצנחנים. תעודת השחרור שלו הייתה חיובית, והוא משרת בשירות המילואים.

לדברי אביב, בתקופה שלאחר שחרורו מן הצבא לא מצא עבודה מתאימה, התקשה לבסס סדר יום קבוע, וכך נוצר קשר בינו לבין שותפו לעבירה (גיא). לדברי אביב ההתנהגות המתוארת בכתב האישום אינה מאפיינת את אורח חייו והתנהלותו ומהווה אירוע אפיזודי עליו הוא מתחרט מאוד.

ח. שירות המבחן התרשם כי מדובר בבחור צעיר בעל כישורים טובים ויכולת הסתגלות טובה שנמצא בשלבי גיבוש זהות מקצועית וחברתית. אביב ציין, כי שותפו לעבירה הוא שיזם את תכנון העבירה ואילו הוא הצטרף מבלי להפעיל שיקול דעת מווסת, ומבלי להכיר בהשלכות העתידיות של מעשיו. הוא הדגיש, שלא נכנס לביתה של המתלוננת ותיאר את התנהלותו כפאסיבית ומשנית כמתצפת על הבית בלבד.

ט. שירות המבחן התרשם, שאביב מבטא אמתיה גבוהה ביחסו למתלוננת ולפגיעה בה. כמו כן, התרשם שירות המבחן, שביצוע העבירה אינו מאפיין את התנהלותו של אביב וכי היה זה אירוע אפיזודי, וכי החרטה אותה מביע אביב היא כנה, ואין המדובר באישיות בעלת דפוסים עברייניים מושרשים.

לדעת שירות המבחן די בהליכים המשפטיים המתנהלים נגד אביב כדי להוות גורם הרתעה משמעותי מפני חזרה על ביצוע עבירות דומות בעתיד. שירות המבחן המליץ להטיל על אביב צו של"צ בהיקף של 200 שעות, לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת.

י. בפני בית-משפט קמא עתרה המדינה לקבוע מתחם ענישה של 10 - 14 חודשי מאסר בגין עבירת ההתפרצות, וכן מתחם ענישה שבין מאסר מותנה ועד 3 חודשי מאסר בפועל בגין ההונאה בכרטיס חיוב. המדינה עתרה להטיל על אביב ענישה ברף התחתון של המתחם ולרבות גם עונש מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננת, ואילו הסנגור הצביע על גילו הצעיר של אביב, על חשיבות אינטרס השיקום ופוטנציאל השיקום וביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן.

יא. בגזר דינו מיום 20.1.16 ציין בית-משפט קמא, כי אביב נטל חלק משני יותר בביצוע העבירה, והביא בחשבון את עברו הנקי, את גילו הצעיר, ואת התסקיר המאוד חיובי של שירות המבחן והתנהלותו של אביב במהלך מעצר הבית הממושך בו שהה.

יב. בית משפט קמא קבע, כי מתחם הענישה נע בין מאסר בפועל בן חודשים בודדים בעבודות שירות ועד עונש מאסר של למעלה משנה, אך סבר שקיימות בעניינו נסיבות מיוחדות המצדיקות את אימוץ עמדת שירות המבחן, דהיינו, הטלת צו של"צ, מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת, וזאת כדי לשרת את התכלית הציבורית והערכית באופן מיטבי ולמצות את אספקט העונש ואת אלמנט השיקום, וכך אכן נפסק.

יג. על גזר דין זה מונח בפנינו ערעורה של המדינה (עפ"ג 565-03-16) הטוענת, כי שגה בית משפט קמא כשנמנע מלהטיל על אביב עונש מאסר לריצוי בפועל, ואף לא עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, דהיינו, פחות ממתחם הענישה שקבע בית משפט קמא. עוד הפנתה המדינה למכתבה של המתלוננת שהוגש לבית משפט קמא מיום 8.9.15, ובו ציינה המתלוננת, כי מעבר לרכוש שנגנב, שברו לה הפורצים את הסורגים ומאז אינה יכולה להירדם בלילה, היא איבדה שבועיים של ימי עבודה וביקשה לקבל פיצוי על עוגמת נפש וכן בגין הדברים שנגנבו ממנה, בסך 20,000 ש"ח.

דא עקא, כך טוענת המדינה בערעורה, בית משפט קמא לא אזכר את מכתבה של המתלוננת, והתייחס רק לנסיבותיו האישיות של אביב, ולא נתן משקל לפגיעות ברכושה של המתלוננת ובנפשה.

יד. כמו כן, ציינה המדינה, שעבירת ההתפרצות הייתה מתוכננת וגילתה תחכום בעצם חלוקת התפקידים בין גיא לבין אביב, ושימוש באמצעים לביצוע ההתפרצות.

המדינה הפנתה בערעורה לפסיקה רלוונטית וטענה, כי העונש החינוכי של של"צ שהוטל על אביב מקל יתר על המידה ויש להעדיף את האינטרס הציבורי ולנקוט במדיניות ענישה מחמירה בעבירת התפרצות לבית מגורים ולהטיל על אביב עונש מאסר.

טו. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 21.4.16, חזרה ב"כ המדינה על כל הטענות אשר בהודעת הערעור שבכתב וציינה בין היתר שלמעשה גם המתחם לו טענה הסנגוריה בעניינו של אביב, עמד ברף התחתון על עבודות שירות. גם הפסיקה שאליה הפנה הסנגור, באותם מקרים בהם יש סטייה ממתחמי הענישה שבעבירות מסוג זה, הייתה במסגרת של הטלת עבודות שירות ולא בדמות של"צ.

לכן, קיימת בעניינו של אביב סטייה לקולא המצדיקה, לדעת ב"כ המדינה, את התערבות ערכאת הערעור ולשאלת בית המשפט השיבה ב"כ המדינה, שתהא נכונות להסתפק בעבודות שירות.

טז. לעומת זאת, טען סנגורו של אביב, שאין מקום להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא, וציין, בין היתר, כי הפיצוי שהיה על אביב לשלמו - אכן שולם בפועל. כמו כן הדגיש הסנגור, שחלקו של אביב במעשי העבירה נשוא הליך זה, היה קטן לעומת זה של גיא, וזו, כך נטען, גם הייתה עמדת המדינה בפני בית משפט קמא, ואילו בשלב הערעור, כך לטענת הסנגור, חלה בעניין זה תפנית בטיעוניה של המדינה.

עוד הוסיף וטען סנגורו של אביב, כי מדובר באזרח יצרני, חייל שהתנדב בזמנו לחטיבת הצנחנים, מלח הארץ, שהשתתף והתנדב בעמותות שונות הפועלות למען הזולת, ואירוע זה גרם לכלימה ובושה במשפחה. כמו כן, הוסיף הסנגור, שמאז האירועים נשוא הליך זה, שינה אביב את מסלולו והוא אינו מתקרב לפלילים. הסנגור גם ציין שאביב איננו בורח מאחריות, כך גם משפחתו, ומבחינתו הוא אף היה מוכן להשתתף בהליך של "צדק מאחה".

הסנגור הוסיף, כי נוכח הליך השיקום המוצלח מאוד, הייתה הצדקה לחריגה לקולא ממתחם הענישה בעניינו של אביב, והטלת מאסר שירוצה בעבודות שירות תהווה הכבדה יתרה, שכן אמו של אביב אינה עובדת, אביו לקה בליבו, ומי שמסייע למשפחה הוא אביב, שעובד במסגרת חברה מסוימת ומתכוון להתחיל ללמוד לימודי אקדמיה. לטעמו של הסנגור, מסלול התנהלותו של אביב היה איכותי כל חייו, הוא כשל באופן חד-פעמי, ולכן יש הצדקה לחריגה לקולא ממתחם הענישה.

יז. באשר לגיא הרי הוא הודה בעובדות כתב האישום בישיבת בית משפט קמא (בפני כב' השופט ו. חאמד) ביום 28.5.15, ובתאריך 22.6.15 הורשע בעבירות כפי שיוחסו לו בכתב האישום. בית משפט קמא הורה על הזמנת תסקיר שירות המבחן.

יח. בתסקיר מיום 3.11.15 בעניינו של גיא עולה, שהוא החל את שירותו הצבאי בספטמבר 2014, אך נוכח ההליך המשפטי עקב האירוע נשוא הדיון הוא נאלץ להפסיק את שירותו הצבאי.

יצוין, כי בתאריך 13.3.15, (משמע, כשלושה חודשים לאחר האירוע נשוא הליך זה) הוסיף גיא וביצע עבירה נוספת של פריצה לרכב וגניבה מרכב בצוואת (ת"פ 40767-03-15 בימ"ש שלום קריית שמונה).

בפני שירות המבחן הביע גיא צער וחרטה על אופן התנהלותו. הוא הבחין בכך שהמתלוננת יצאה מדירתה באותו ערב וכשנפגש עם אביב הוא הציע לו לפרוץ לדירה כמתואר בכתב האישום וזאת מתוך חשיבתו כי ימצאו דברים יקרי ערך, וזאת בהיותו נתון למצוקה כלכלית.

יט. גם באשר לתיק הנוסף בבית משפט השלום בקריית שמונה קיבל על עצמו גיא אחריות לביצוע העבירות. לטענתו, יצא לבלות עם חבר ובדרכם בחזרה לעכו הוא נתקע מחמת תקר בצמיג. הוא היה נתון בלחץ רב כי חשש שבגלל העיכוב בדרך לא יעמוד בזמנים של מעצר הבית החלקי שהינו בשעות הלילה, ולכן משלא נמצא להם סיוע הולם, ומשהם הבחינו ברכב שנראה להם שלא בשימוש, הם גנבו צמיג רזרבי. גם בעניין זה הביע גיא צער וחרטה.

כ. שירות המבחן מציין, כי התנהלותו של גיא בתקופה האחרונה משקפת שקיים אצלו קושי בהפנמת מצבו, דבר שבא לידי ביטוי בחומרה שבמעשיו ותהליך ההידרדרות שכולל חזרתיות והתנהלות פורצת גבולות גם במצב שבו הוא היה נתון בתנאים מגבילים במעצר בית.

גיא גם שולל נזקקות טיפולית ותופס עצמו כמי שערך שינוי בכוחות עצמו. יחד עם זאת, מציין שירות המבחן, כי הוא מתרשם מכך שגיא מקבל אחריות מסוימת למעשיו ולפסול שבהם, ולעצם ניהול ההליך המשפטי נגדו יש השלכות משמעותיות בעלות ערך הרתעתי.

כא. בסיכום הדברים מתרשם שירות המבחן מקיומם של גורמי סיכון משמעותיים שעדיין קיימים במצבו של גיא, ולכן ללא שילובו בהליך טיפולי משמעותי קיים סיכון להישנות מעורבותו בהתנהלות מפרת חוק. לא נראה לשירות המבחן שגיא יוכל להיתרם מהתערבות טיפולית של שירות המבחן. נדרשת התייחסות

שתיתן ביטוי למחיר הענשי שבו יהא עליו לשאת בגין אופי התנהגותו הפוגענית, כגון ענישה שתרוצה בעבודות שירות. ייתכן, כך נכתב, שעונש כזה, הכולל מרכיבים של מחיר ופיצוי על התנהגותו יסייעו בהפגמת חריגתו מגבולות החוק, ולרבות חיובו בפיצוי כספי הולם למתלוננת.

כב. בפני בית משפט קמא העידה אמו של גיא בנוגע לבדיקות ולטיפולים הרפואיים בעברו, וכן ציינה את מצבו הרפואי של אביו והמצב הכלכלי של המשפחה.

כג. ב"כ המדינה טען בפני בית משפט קמא למתחם ענישה הולם בין 12 ל- 24 חודשי מאסר, וציין את העבירה הנוספת נשוא ת"פ 40767-03-15 שביצע גיא בהיותו משוחרר למעצר-בית בתנאים מגבילים, דבר שמעיד שאין מורא החוק עליו.

כד. הסנגור הצביע בפני בית משפט קמא על הודאתו של גיא, גילו הצעיר (בן 20), היותו סובל מקשיים חברתיים ודידקטיים, והוסיף, שגיא ביצע את העבירה עקב מצב כלכלי קשה ביותר: אביו נכה בשיעור של 100%, ואמו עובדת במשק בית.

כמו כן ציין הסנגור, שלא היה סיכון למפגש בין גיא ואביב לבין המתלוננת מאחר והשניים ביצעו את העבירה לאחר שווידאו שאיש אינו בבית. כמו כן, שלל הסנגור את הטענה שגיא היה הדומיננטי בביצוע העבירה, ועתר למתחם ענישה הולם הכולל מאסר בפועל בין 4 חודשים ועד 10 חודשים.

הסנגור הגיש רשימת פסקי דין לתמיכה בעמדתו, וביקש כי יוטל על גיא עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

כה. בגזר דינו עמד בית משפט קמא על כך שהעבירות בהן הורשע גיא פוגעות בזכות הקניין של האחר על-ידי חדירה לביתו - מבצרו, תוך גזילת רכושו. בכך נפגעת זכותו של קורבן העבירה לפרטיות וכן נפגע בטחונו האישי של קורבן העבירה. עבירת ההתפרצות טומנת בחובה סיכון ממשי ומוחשי לפגיעה בשלומו של אדם, בהיווצר מפגש בין מבצע העבירה לבין המחזיק במקום, ותוצאותיו של מפגש כזה עלולות להיות הרות אסון. גם בשל כך נחוצה ענישה הולמת להרתיע מפני ביצוע עבירות אלה והוקעתן.

כו. מוסיף בית משפט קמא, שלמעשי העבירה קדם תכנון הואיל וגיא הגיע לזירה מצויד ב"קאטר" לחיתוך סורגים של חלון הבית במטרה להיכנס דרכו לתוך הבית, והוא ביצע את ההתפרצות לתוך הבית לאחר שצלצל בפעמון הדלת הראשית לוודא שאיש לא נמצא שם. כל אלה מלמדים על תחכום מסוים בביצוע העבירות, תעוזה חריגה ומסוכנות. אין המדובר, כך קובע בית משפט קמא, בכישלון אחד אלא במסכת של מעשי עבירה שהרי לאחר שהשניים התפרצו לתוך הבית וגנבו משם רכוש, הם ביצעו בהמשך משיכה של כספים ממכשירי כספומט, מספר פעמים, שחלקם צלח וחלקם כשל. הדבר מלמד, כך מציין בית משפט קמא, על נחישות להתמיד בביצוע עבירה, ללא רתיעה או חרטה.

כז. באשר לטענת סנגורו של גיא שלא היה סיכון להתפתחות אירוע אלים ציין בית משפט קמא, שאין לשלול אפשרות שהבעלים שוהה בבית, אך אינו פותח את דלת הדירה למרות הצלצול בפעמון הדלת, מסיבות שונות שאינן ידועות למבצע העבירה. אין לראות בצלצול בפעמון הדירה משום מעשה שבאמצעותו ביקשו אביב וגיא למנוע סיכון לפגיעה בגופו של אחר, אלא משום הכנה לוודא שאיש לא יפריע להם בביצוע מעשה ההתפרצות והגניבה בתוך הבית.

כח. בית משפט קמא הוסיף, כי הוא מאמץ את עמדת המדינה שגיא היה השותף הדומיננטי בביצוע העבירות. גיא הצטייד במכשיר פריצה עובר לביצוע ההתפרצות, הוא שחתך את סורג החלון, נכנס פנימה וגנב את הרכוש, בעוד שותפו, אביב, שימש לו תצפיתן. כותב בית משפט קמא:

" מובן כי מי שנכנס לתוך הבית מפגין תעוזה לא רגילה ומקים סיכון לפגיעה בגופו של אדם, בנסיבות מסוימות כמתואר לעיל, ומשכך, יש לראותו כמי שנטל חלק עיקרי בביצוע מעשי העבירה."

כט. לכן, כך קבע בית משפט קמא, הימנעות מהטלת מאסר בפועל מחטיאה את מטרות הענישה שעניין הרתעת הנאשם והזולת, אינה מביעה את סלידתו של בית המשפט ממעשי עבירה אלה, ומהווה ענישה סלחנית באופן לא מידתי ולא צודק.

בית משפט קמא קבע, כי מתחם הענישה ההולם בגין כלל העבירות שביצע גיא כולל מאסר בפועל לתקופה שבין 5 חודשים עד 15 חודשים, וכן גם מאסר מותנה. בעניינו של גיא לא מצא בית משפט קמא עילה כלשהי לחרוג ממתחם הענישה.

ל. גיא, כך ציין בית משפט קמא, הסתבך בפלילים בביצוע עבירות אחרות לאחר ביצוע העבירות נשוא הדיון, משמע, גיא חזר למעשי עבירה לאחר ששוחרר ממעצרו בתיק זה ומכאן שההליכים המשפטיים לא היו עבורו גורם מרתיע והוא לא הפנים את המסר שכן הוא לא חדל ממעשי עבירה.

בנוסף ציין שירות המבחן, שגיא מתקשה להפנים את חומרת מעשיו ומצבו, וקיים פער ממשי בין הצהרותיו המילוליות לבין התנהלותו בפועל. קיים סיכון להישנות מעשי עבירה בעתיד גם נוכח סירובו של גיא להשתלב בהליך שיקומי.

לא. בית משפט קמא הביא בחשבון את גילו הצעיר של גיא, הודאתו, מצבו הכלכלי הקשה, ואת העובדה שאין לחובתו הרשעות קודמות זולת העבירות שביצע לאחר ביצוע העבירות נשוא הדיון. בית משפט קמא דחה את המלצת שירות המבחן להטיל על גיא עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, והוסיף שיש מקום להבחין בין העונש שהוטל על אביב לבין עונשו של גיא משלושה טעמים:

האחד, גיא היה השותף הדומיננטי בביצוע העבירה.

השני, מתחם הענישה בעניינו של אביב דומה לזה שנקבע בעניין גיא, אך קיימים שיקולי שיקום מעשיים שהצדיקו חריגה ממתחם הענישה שנקבע, ולכן ניתנה עדיפות לאינטרס השיקום של אביב ואילו בעניין גיא לא התקיימו שיקולי שיקום המצדיקים חריגה מן המתחם.

שלישית, אביב נעדר עבר פלילי, בעוד שגיא ביצע עבירה נוספת בתקופת היותו משוחרר למעצר בית בתנאים מגבילים בגין ההליך נשוא הדיון כאן.

לב. יחד עם זאת, ציין בית משפט קמא, כי הביא בחשבון את הענישה שהוטלה על אביב כשיקול רלוונטי בשיקולי הענישה בעניינו של גיא, שהרי מדובר בשני נאשמים שהורשעו באותן עבירות והיו מעורבים באותה פרשה. לפיכך, הטיל בית משפט קמא על גיא עונש של 8 חודשי מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצרו מיום 25.12.14 עד ליום 1.1.15), וכן 8 חודשי מאסר על-תנאי למשך שלוש שנים.

עד כאן תמצית גזר הדין בעניינו של גיא. ביצוע עונש המאסר בפועל מעוכב.

לג. מונח בפנינו ערעורו של גיא (עפ"ג 61825-03-16), המלין כנגד חומרת עונשו.

תמצית הטענות בערעורו של גיא:

1. זו מעידתו הראשונה ולכן עונש המאסר שהוטל עליו חמור במידה המצדיקה התערבותה של ערכאת הערעור.

2. נוצרו פערי ענישה בלתי סבירים ובלתי מידתיים בין גיא לבין שותפו אביב, שנדון לשל"צ בלבד.

3. קיומם של פערי ענישה בלתי סבירים הוכרו בפסיקה כמצדיקים את התערבותה של ערכאת הערעור, והרי בעניינו נדון גיא לשמונה חודשי מאסר בפועל בעוד שאביב נדון בגין אותו מעשה לשל"צ בלבד.

4. שגה בית משפט קמא בקביעת מתחם הענישה בהתבסס על שיקולי הרתעת הנאשם והרתעת הרבים, בעוד שהיה עליו לבסס קביעתו בהתאם לעקרון ההלימה ומידת אשמו של הנאשם. בהתאם לפסיקה, כך טוען סנגורו של גיא, שיקול ההרתעה אינו בגדר השיקולים שעל הערכאה הדיונית להביא בחשבון בעת קביעת מתחם העונש ההולם, אלא רק לאחר קביעתו.

5. בית משפט קמא התעלם ממתחם הענישה נקבע על-ידי מותב אחר, ביחס לאביב, הגם שבית משפט קמא היה מודע לגזר דינו של אביב, ואף ציין זאת בגזר דינו. למעשה, בית משפט קמא

קבע מתחם שונה במהותו, למרות הדמיון בין מתחמי הענישה, שכן כב' השופטת א. זכריה, קבעה בעניינו של אביב שמתחם הענישה יכול לנוע בין מאסר בפועל בן חודשים בודדים בעבודות שירות ועד לעונשי מאסר של למעלה משנה, ואילו כב' השופט חאמד קבע מתחם ענישה שבין מאסר בפועל לתקופה של 5 חודשים עד 15 חודשים, ומאסר מותנה.

6. נוכח האמור לעיל טוען סנגורו של גיא, כי ביחס לאותה פרשה וביחס לאותן עבירות קובע מותב אחד מתחם ענישה ובגדרו יכול והעונש ירוצה בעבודות שירות, בעוד המותב האחר קובע עונש מאסר בפועל, והוא בלבד. לטענת הסנגור שגיאתו זו של בית משפט קמא נובעת, בין היתר, מהכללת שיקולי הרתעה במסגרת השיקולים לקביעת מתחם העונש ההולם.

7. לטעמו של הסנגור, שגה בית משפט קמא משביסס את קביעתו של העונש בתוך המתחם בין היתר על קיום תיק פלילי נוסף לגיא, שטרם הסתיים בגזר דין.

8. כמו כן, שגה בית משפט קמא משהחמיר עם גיא יתר על המידה עת קבע, כי יש לערוך הבחנה בינו לבין אביב. לטענת הסנגור אין זה נכון שגיא היה הדומיננטי בביצוע מעשי העבירה, והרי המדינה עצמה טענה בערעורה על קולת העונש שנגזר על אביב, שחלקם של אביב וגיא זהה, שהרי שיתוף הפעולה של אביב בתפקיד "תצפיתן" הוא שאפשר את ההתפרצות. לכן, כך לטעמו של הסנגור, שגה בית משפט קמא בקבעו כי חלקו של גיא היה גדול יותר.

9. כמו כן, שגה בית משפט קמא משנתן משקל מועט מידי לנסיבותיו האישיות הקשות של גיא ולהמלצת שירות המבחן בעניינו.

מכאן העתירה לבטל את עונש המאסר בפועל שהוטל על גיא, ולחלופין, להמירו לעבודות שירות, ולחלופי חלופין, לקצר את משך המאסר שהוטל על גיא.

עד כאן תמצית טיעוני הסנגור בערעורו של גיא.

לד. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 21.4.16, חזר סנגורו של גיא בתמצית על כל הטענות שבערעור. הסנגור לא חלק על כך שאביב שימש בתפקיד "תצפיתן", אך טען, שבית משפט קמא הלך שבי אחר טענת המדינה כאילו חלקו של גיא גדול מזה של אביב. הסנגור לא חלק על כך שגיא הוא זה שחדר לתוך דירת המתלוננת, אלא שלטעמו חלקיהם של גיא ואביב שווים, וכך, הדגיש סנגורו של גיא, גם טענה המדינה בערעורו של אביב.

עוד טען הסנגור, שגיא מבין את משמעות הנזק הנפשי והרכושי שנגרם למתלוננת, והוא מוכן לפצות את המתלוננת בסכום סביר.

גיא עצמו פנה אלינו וציין שהוא מצטער, "אני מוכן לעשות בשבילה הכל, לעזור לה במה שתרצה."

לה. הסנגור הוסיף, שגיא מרצה מאז תחילת אפריל ש.ז. ארבעה חודשי מאסר בעבודות שירות שהוטלו עליו בגין פריצה לרכב (עניין שנדון בבית משפט השלום בקרית שמונה), וחזר על עתירתו להקל בענישה ולהורות שעונש המאסר שהוטל על גיא ירצה בעבודות שירות.

לו. שונה עמדתה של המשיבה העותרת לדחיית הערעור, ומוסיפה, שעונש המאסר כפי שהוטל על גיא מצוי בתוך מתחם הענישה שההגנה טענה לו (4 - 10 חודשי מאסר), ואין המדובר בחריגה לחומרה. הפרקליטה הצביעה על כך, שהעבירה בוצעה לאחר תכנון והצטיידות, ופריצה לבית בשעת לילה. כן הפנתה הפרקליטה להשלכות הרגשיות, הכספיות והנפשיות כעולה ממכתבה של המתלוננת. על כך יש להוסיף את העבירה הנלווית של הונאה בכרטיס חיוב.

לז. הפרקליטה הצביעה על תסקיר שירות המבחן בעניינו של גיא, תסקיר המצביע על נטילת אחריות חלקית בלבד וסיכון מסוים לא קל שנשקף ממנו, וכן הצביעה על העדר המלצה טיפולית, מה גם שבזמן שחרורו של גיא בתנאים מגבילים בהליך דנן, חזר הוא וביצע עבירת רכוש (פריצה לרכב וגניבה), דבר המעיד על הסיכון הנשקף ממנו ועל שאלת השיקום.

לח. עוד ציינה הפרקליטה, שנוכח הפסקת ארבעת חודשי עבודות השירות שהוטלו על גיא בגין הפריצה לרכב, יהא עליו לרצותם מאחורי סורג ובריח, אך נוכח הוראת סעיף 45(ב) של חוק העונשין ירצה הוא את העונש בתוך תקופת המאסר הארוכה יותר (8 חודשים כפי שנגזרו עליו על-ידי בית משפט קמא בהליך נשוא הדיון).

לט. לאחר שנתנו דעתנו לעובדות כתב האישום, לתסקירי שירות המבחן הן ביחס לאביב והן ביחס לגיא, לגזר הדין שניתן ביחס לכל אחד מן השניים, להודעת הערעור של המדינה כנגד גזר דינו של אביב, ולהודעת הערעור של גיא, ולטיעוניהם של ב"כ הצדדים הן בפני בית משפט קמא והן בפנינו, מסקנתנו היא שיש לקבל את ערעור המדינה בעניינו של אביב, לבטל את צו השל"צ, ולהטיל עליו עונש מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, וכן צו מבחן לתקופה של 12 חודשים, ואילו את ערעורו של גיא יש לדחות.

מ. בפתח דברינו נדגיש, כי העבירות אותן ביצעו השניים בצוותא חמורות הן, דהיינו, התפרצות למגורים בכוונה לבצע עבירה, לפי סעיף 406(ב) של חוק העונשין + סעיף 29(א) של החוק, והונאה בכרטיס חיוב לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי החיוב + סעיף 29(א) של חוק העונשין. עבירות מעין אלה, ובמיוחד עבירת ההתפרצות למקום מגורים, פוגעות באינטרס מובהק של הפרט ושל הציבור, דהיינו, שמירה על הקניין ברכוש, ועל הביטחון האישי.

מא. בנוסף לנזק הרכושי הנובע מן ההתפרצות ומגניבת חפצים, שהם לעיתים בעלי ערך כספי רב ולעיתים בעלי ערך סנטימנטלי גבוה, יש גם להביא בחשבון את הזעזוע הנגרם למי שמגלה כי הייתה פריצה לביתו (שחשב שהוא מבצרו), ומוצא את "המהפכה" שמותיר אחריו הפורץ, לרבות נזקים הנובעים מעצם פעולת ההתפרצות (כמו בענייננו: ניסור הסורגים).

גם אין להתעלם מן הסיכון של התפתחות עימות אלים בין הפורץ לבין המחזיק בנכס. בצדק, דחה בית משפט קמא את טענת סנגורו של גיא לפיה לא היה בענייננו חשש לעימות מעין זה שהרי השניים צלצלו עובר להתפרצות בפעמון דלת דירתה של המתלוננת ווידאו שהיא אינה נמצאת. בצדק ציין בית משפט קמא בענייננו של גיא, שאין לשלול אפשרות שהמחזיק בנכס שוהה בתוך הבית ומסיבות שונות נמנע מלפתוח את הדלת (למשל, משום שמדובר בשעת לילה). למעשה, הצלצול בפעמון במקרה שבפנינו נעשה כמעשה הגנה לוודא שאיש לא יפריע לשניים בביצוע מעשה ההתפרצות והגניבה בתוך הבית. על כך גם ניתן להוסיף שלא ניתן לשלול אפשרות שהמחזיק נמצא אמנם מחוץ לבית, אך יחזור ויגיע לביתו דווקא בשעת ביצוע ההתפרצות, מה שעשוי אף הוא להוביל לעימות אלים.

מב. באשר לנזקי הפריצה במקרה שבפנינו, ראוי שניתן דעתנו למכתבה של המתלוננת מיום 6.9.15 שהופנה לבית משפט קמא ובו מצינת המתלוננת כי בנוסף להרס ביתה ולנזק שנגרם, נגנבו ממנה:

א. מחשב נייד

ב. תכשיטים בעלי ערך רגשי: שני שעוני זהב, טבעת נישואין של אמה המנוחה, שרשרת עם מדליון וטבעת זהב. שלוש טבעות כסף + זהב אמיתי, ושתי טבעות זהב אישיות שלה.

ג. שבירת הסורגים בבית כדרך לפריצה לבית.

ד. כסף מזומן בארנק: ₪ 750 לרכישת תרופות לסוכרת ואינסולין.

ה. כסף מהכספומט ע"ס 1,000 ש"ח.

ו. שני כרטיסי אשראי.

ז. תעודת זהות והצורך להוציא תעודת זהות חדשה.

ח. שעון גבר ע"ס 180 ש"ח.

המתלוננת ציינה, שהיא חולת סוכרת, ומאז האירוע אינה יכולה להירדם בלילה וכל רעש מעיר אותה. התרופות שהיו לה נזרקו על הרצפה, זריקות האינסולין נשברו, והיה עליה לרכוש חדשות, וכתוצאה מכל אלה הפסידה שבועיים של ימי עבודה.

מג. ראוי לזכור ולהיזכר בדבריו של בית המשפט העליון בכל הנוגע לעבירת ההתפרצות למגורים ב- ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ. אורן אואזנה (מיום 31.12.08) (להלן: "עניין אואזנה"), בפסקה 8:

" 8. ערעור המדינה - בדין יסודו. אין צורך להכביר מילים על נפיצות, חומרתן והנזק הנגרם לציבור מעבירות הרכוש, כדוגמת זו שביצעו המשיבים.

לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם.

נזקים אלו עולים לפרקם בחומרתם אף על עצם אובדן הרכוש בשווי כזה או אחר. דברים ברוח זו נאמרו בע"פ 46/84 מדינת ישראל נ' סבח, פ"ד לח(4) 752, בעמ' 753-754:

"בעת מתן גזר הדין אסור לבית המשפט להתעלם מעגמת הנפש והבהלה הנגרמות לתושבים שלווים בעטין של עבירות אלה, לחשש של מאות משפחות לעזוב את ילדיהן המפוכחים לבדם בבית בעקבות החוויה הטראומטית שפקדה אותם או את שכניהם, ומהצער שנגרם עקב אובדן רכוש בעל ערך סנטימנטלי. עבריינים אלה, שפוקדים לילה לילה דירה באותה סביבה, מטילים למעשה את חיתתם על אזור שלם ומשליטים טרור בין תושביו. העונש המוטל בשל מעשים כאלה חייב לתת ביטוי גם להיבט זה, מה שלא ניתן לומר ביחס לעונש שהושת על המשיב במקרה דנן..."

...

10. הדרישה להחמרה בעונשם של עבריינים הפורצים לבתיהם של אזרחים תמימים באה לידי ביטוי בפסיקת בית משפט זה, פעמים מספר. כך למשל, הביע לאחרונה חברי, השופט א' רובינשטיין, ברע"פ 1708/08 לוי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 21.2.08), את דעתו בנושא וקבע כדלקמן:

" אין בידי לקבל את הטענה המרכזית, כי העונש שהטיל בית המשפט המחוזי על המבקש סוטה ממדיניות הענישה הראויה. בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרוניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם. נקל לשער את החוויה הקשה העוברת על קרבתו הפריצה, בשובם לביתם והנה הפיכת סדום ועמורה בתוכו וחפצים וכסף נעלמו ואינם, ולעיתים קרובות משמעות הדבר היא כי הרכוש ירד לטמיון, שכן העברין לא יילכד; כך גם באשר למי שהשכים לעבודות

והנה רכבו שהחנה לעתותי ערב איננו, כי נגנב. אמנם במקרה דנא, נלכד המבקש בכף ועמו הרכוש מאותה פריצה בה נעצר, וכן השיב חלק מרכוש אחר בהתערבות בית משפט השלום - אך אין בכך כדי לפצות על הטראומה שגרם, בלא פחות מאשר ארבע פריצות לאורך המחצית הראשונה של 2007, בהן הודה וכן שאר העבירות שנמנו מעלה..."

מד. במקרה שבפנינו מדובר בהתפרצות לדירה שבוצעה בצוותא, תוך תכנון והצטיידות מראש. השניים חילקו ביניהם את התפקידים: גיא שהצטייד מראש ב"קאטר" חתך את סורג החלון וחדר לדירה על מנת לגנוב מתוכה, ואילו אביב שימוש כ"תצפיתן/מאבטח" על מנת שאם יגיע מאן דהוא יוכל אביב לשרוק כדי לסמן לגיא לצאת מן הבית. השניים אף דאגו לצלצל בפעמון דלת הכניסה כדי לוודא שהמחזיקה בנכס אינה נמצאת בו, לבל תופרע מלאכתם.

מה. עבירת ההתפרצות נשוא הליך זה בוצעה בצוותא שהרי התצפית של אביב נדרשה על מנת שגיא יוכל "לבצע את המלאכה באין מפריע", אם כי מקובל עלינו שחלקו היחסי של אביב במידה מסוימת קטן יותר שהרי לא הוא ביצע את החדירה לתוך הדירה. יחד עם זאת, המשיכו השניים בהתנהלותם הנלווה כשעשו שימוש בכרטיסי החיוב של המתלוננת ומשכו באמצעותם סכום כולל של 1,000 ש"ח.

מו. אין ספק שהעבירות שביצעו אביב וגיא מחייבות ענישה הולמת. מוכנים אנו לקבל לצורך ההכרעה בערעור זה את מתחם הענישה כפי שקבעה כב' השופטת א. זכריה בעניינו של אביב, דהיינו: בין מאסר בפועל בן חודשים בודדים המרוצים בעבודות שירות ועד עונשי מאסר של למעלה משנה כמתחם מתאים, וזאת הן לגבי אביב והן לגבי גיא, אך לא שוכנענו שהייתה הצדקה להסתפק לגבי אביב בצו של"צ.

כבר עמדנו על כך שהעבירות שביצעו השניים בצוותא הינן עבירות חמורות, ולא בכדי קבע המחוקק שעונש המאסר המירבי בעבירה לפי סעיף 406(ב) של חוק העונשין מגיע עד לכדי שבע שנים, וכן הפנינו להלכה הפסוקה כפי שזו עולה מפסק-דינו של בית המשפט בעניין **אואזנה** הנ"ל.

מז. נסיבות העניין לגבי אביב יש בהן כדי להצדיק העמדת הענישה לפי הרף התחתון שקבעה כב' השופטת א. זכריה בגזר הדין, אך לא למטה מכך.

אכן, אביב הוא צעיר, יליד 1993, שהיה כבן 21 במועד ביצוע העבירה, עברו נקי וגם לאחר פרשייה זו לא הסתבך עוד עם החוק. על כך יש להוסיף את הודאתו והתרשמות שירות המבחן שהוא בעל יכולת לשמור על יציבות במסגרות, יכולת קבלת אחריות על תפקידים, והעדר דפוסים עברייניים. אביב גם גילה אמפתיה כלפי הפגיעה במתלוננת ברכושה ובפרטיותה, ובית משפט קמא התרשם כי החרטה שלו כנה, ומעורבותו בביצוע העבירה היא אירוע אפיזודי.

מח. בנסיבות אלה, ציינה גם ב"כ המדינה בטיעונה בפנינו (עמ' 2 רישא לפרוטוקול) את נכונותה להסתפק בריצוי המאסר על דרך עבודות שירות. כאמור, לא ראינו כל הצדקה לחרוג אל מתחת לרף התחתון של

מתחם הענישה שקבעה כב' השופטת א. זכריה בגזר דינה, ונוכח הנסיבות לקולא אותן פירטנו לעיל ניתן יהיה להסתפק בהטלת 6 חודשי מאסר בפועל שאותם יוכל אביב לרצות בעבודות שירות, וכן יוטל עליו צו מבחן לתקופה של 12 חודשים.

כל שאר חלקי גזר הדין בעניינו של אביב יעמדו בעינם.

מט. שונה מסקנתנו בעניינו של גיא (עפ"ג 61825-05-16), ויש לדחות את ערעורו.

גם בהביאנו בחשבון מתחם ענישה שנע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד מאסר העולה על שנה, שהוא המתחם אשר נקבע בגזר דינו של בית משפט קמא בעניין אביב, וכפי שסגורו של גיא מבקש לאמץ, אין כל סיבה להסתפק בעניינו של גיא בביצוע מאסר על דרך עבודות שירות. תקופת המאסר בפועל של 8 חודשים, כפי שקבע כב' השופט ו. חאמד בעניינו של גיא, קרובה לרף התחתון של מתחם הענישה.

נ. אכן, גם גיא צעיר לימים (יליד 1995) והיה כבן 19 במועד ביצוע העבירה, ועד לפרשייה הנדונה היה עברו נקי, ואולם חלקו בביצוע העבירה היה דומיננטי בהשוואה לזה של אביב. אין חולק שהשניים היו מבצעים בצוותא, אך אין להתעלם מכך שגיא הצטייד במכשיר פריצה עובר לביצוע מעשה ההתפרצות, הוא שחתך את סורג החלון והוא שחדר פנימה וגנב משם רכוש בעוד שאביב שימש כ"תצפיתן/מאבטח".

תמימי דעים אנו עם מסקנת כב' השופט ו. חאמד בגזר דינו (עמ' 30):

"מובן כי מי שנכנס לתוך הבית מפגין תעוזה לא רגילה ומקים סיכון לפגיעה בגופו של אדם, בנסיבות מסוימות כמתואר לעיל, ומשכך, יש לראותו כמי שנטל חלק עיקרי בביצוע מעשי העבירה".

נא. יש לדחות את טענות סגורו של גיא, בדבר פגיעה בעקרון אחדות הענישה, וכן יש לדחות את טענתו כאילו התעלם המותב שדן בעניינו של גיא ממתחם הענישה שנקבע על-ידי המותב בעניינו של אביב.

פשיטא, שפגיעה בעקרון אחדות הענישה קיימת כאשר מדובר בין שווים, ואולם, כפי שכבר הסברנו לעיל, אין להשוות בין חלקו של גיא בביצוע מעשי העבירה לבין חלקו של אביב.

נב. על כך יש להוסיף שלא חלפו אלא כשלושה חודשים מאז ביצוע העבירות נשוא הדיון וכבר ביום 13.3.15, ובעוד גיא משוחרר למעצר בית בגין העבירות נשוא הדיון כאן, ביצע גיא, ביחד עם אחר, עבירות של פריצה לרכב וגניבה מרכב בגין הורשע בבית משפט השלום בקרית שמונה (ת"פ 4076-03-15), והחל לרצות בתחילת אפריל השנה ארבעה חודשי מאסר בעבודות שירות.

נג. עוד יש להוסיף, שבמבחן מן התסקיר החיובי בעניינו של אביב צוין בתסקירו של גיא (מיום 3.11.15) כי

התנהלותו משקפת שקיים אצלו קושי בהפנמת מצבו. תהליך ההתדרדרות שלו, בא לידי ביטוי בחזרתיות ובהתנהלות פורצת גבולות גם במצב שבו הוא היה נתון בתנאים מגבילים במעצר בית.

צוין בתסקיר, כי ההתרשמות היא שעדיין קיימים אצל גיא גורמי סיכון משמעותיים וללא שילובו בהליך טיפולי משמעותי שיסייע בהרחבת מודעותו למצבים מלחיצים שונים, קיים סיכון להישנות מעורבותו בהתנהלות מפרת חוק.

מכאן, כאמור כבר לעיל, שקיימות סיבות ראויות להבחין בין עניינו של אביב לעניינו של גיא.

נד. אין המדובר בהפרת עקרון אחדות הענישה וקיימות סיבות ענייניות ראויות לכך שיהא על גיא לרצות את 8 חודשי המאסר בפועל, ולפיכך יש לדחות את ערעורו, לעומת עניינו של אביב, אשר לגביו אנו מורים כי יישא ב- 6 חודשי מאסר בפועל על דרך של ביצוע עבודות שירות, וכן יועמד בפיקוח שירות המבחן למשך 12 חודשים.

נעיר עוד, כי בית משפט קמא נמנע מלהטיל על גיא קנס וכן נמנע מלחייבו בתשלום פיצויים למתלוננת, אך בהעדר ערעור המדינה על כך אנו נמנעים מלהטיל על גיא קנס ו/או פיצוי למתלוננת.

נה. התוצאה מכל האמור לעיל היא כדלקמן:

בעניינו של אביב [עפ"ג 565-03-16] אנו מחליטים:

1. לקבל את ערעור המדינה ולבטל את צו השל"צ. חלף זאת אנו דנים את אביב ל- שישה חודשי מאסר בפועל אותם יוכל לרצות על דרך של עבודות שירות.

2. על אביב להתייצב ביום שני 16.5.2016 שעה 08:00 בבוקר בפני הממונה על עבודות שירות, יחידת עבודות שירות, רח' הציונות 14, טבריה (מתחם משטרת טבריה) לקליטה והצבה.

אביב מוזהר בזאת שאין לשתות אלכוהול במהלך העבודה ואין להגיע בגילופין. התנהגות מסוג זה תהווה עילה להפסקת עבודות השירות וריצוי יתרה העונש במאסר בפועל.

כמו כן, מוזהר אביב שמדובר בתנאי העסקה קפדניים וכל חריגה מכללים אלה יש בה כדי להביא להפסקת עבודות השירות וריצוי יתרת העונש במאסר בפועל.

3. ניתן בזאת צו מבחן ואנו מעמידים את אביב בפיקוח שירות המבחן לתקופה של 12 חודשים.

אביב מוזהר בזאת שככל שיפר הוראה כלשהיא מהוראות צו המבחן, יהא בית המשפט רשאי להטיל עליו במקום צו המבחן עונש נוסף בגין העבירות בהן הורשע בהליך זה, בהתחשב בכל עונש אחר שהוטל עליו

בהליך זה.

על שירות המבחן להמציא צו מבחן לבית משפט זה, והצו יובא לחתימת האב"ד.

4. כל שאר חלקי גזר דינו של בית משפט קמא יעמדו בעינם ללא שינוי.

בעניינו של גיא [עפ"ג 61825-03-16] אנו מחליטים:

1. לדחות את ערעורו של גיא, כך שיהא עליו לרצות 8 חודשי מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצרו מיום 25.12.14 עד ליום 1.1.15).

2. על גיא להתייבב לתחילת ריצוי עונש המאסר בפועל בבית המעצר קישון, ביום ראשון 15.5.2016 עד השעה 10:00 בבוקר, או על-פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המערער (גיא) לתאם, את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

3. עונש המאסר המותנה שהטיל בית משפט קמא עומד בעינו ללא שינוי.

4. ככל שהממונה על עבודות שירות יורה על הפסקת עבודת השירות בת ארבעת החודשים (עונש שהוטל על גיא ב- ת"פ 40767-03-15 של בית משפט שלום קרית שמונה), ויהא על גיא לרצות את יתרת התקופה הנ"ל במאסר מאחורי סורג ובריח, כי אז תחול בעניינו של גיא הוראת סעיף 45(ב) של חוק העונשין.

מזכירות בית-המשפט תמציא את העתקי פסק-הדין אל:

1. הממונה על עבודות שירות.

2. שירות המבחן למבוגרים, נפת עכו (יש להמציא את צו המבחן בעניינו של אביב לבית משפט זה).

3. שב"ס.

4. מזכירות בית משפט השלום בעכו (ת"פ 60461-12-14).

ניתן היום, כ"ז בניסן תשע"ו, 5 מאי 2016, במעמד הנוכחים.

ש' ברלינר, שופט עמית

א' לוי, שופט

י' גריל, שופט בכיר
[אב"ד]